

Maaseudun ja kasvukeskusten välinen tasapainoinen, ekologinen ja terve kehitys

Ihmiset joutuvat pakostakin muuttamaan kasvukeskuksiin ja muualle Suomeen, vaikka eivät haluaisikaan, kun syrjemmillä seuduilla tai omassa maakunnassa ei ole työtä tarjolla ja kun tuttavatkin muuttavat pois. Voidaan myös muuttaa kaupunkiin maalta ja päinvastoin, kun halutaan kokea sekä kaupunki- että maaseutuasuminen. Asua kaupungin ruuhkassa, liikenteen saasteessa ja melussa ei ole kivaa eikä terveellistä. Ajaa ruuhkassa työhön. Maksaa asumisesta valtavia hintoja, kun maaseudulla se olisi halvempaa. Palkatkin joutuvat olemaan korkeampia, että saa asumiskustannukset maksettua ja tulee paineita yrityksille, etteivät ne saa halvempaa työvoimaa ja yritysten kilpailukyky kärsii. Tontit ovat kaupungeissa kalliita.

Koska tietoliikenne on kehittynyt, moni yritys voisi toimia syrjäisemmälläkin seuduilla. Jos syrjäisemmät seudut olisi saatu pidettyä asuttuna ja niihin muuttaisi kaupungin ruuhkasta väkeä, voisivat syrjäseutujen palvelut olla paremmat ja ihmiset viihtyisivät senkin vuoksi paremmin luonnonläheisessä ympäristössä.

Nyt tulee paljon ylimääräisiä kustannuksia siitä, että ruuhka-Suomea pitää edelleen kasvattaa ja syrjäseutujen kurjistumista ehkäistä.

Suunta pitäisi saada muuttumaan, kaupungeista maalle. Eläkeläiset voisivat hyvin asua maallakin, kun sinne rakennettaisiin yhteisöjä, jossa terveyttä voidaan ylläpitää ja edistää. Eläkeläisetkin voisivat vielä vapaaehtoistyönä hyödyttää yhteiskuntaa. Maalla on puhdas ilma, puhdas luonto, voisi viljellä terveellisiä, puhtaita elintarvikkeita puutarhassa, tehdä verstaissa käsitöitä, saada ruumiillista liikuntaa, säästää terveydenhoitomenoissa. Myös maaseutumaisessa yhteisössä ihmiset voisivat tuntea toisensa paremmin ja viettää hyvää sosiaalista kanssakäymistä. Voisi olla samanmielisten, eettisesti ja aatteellisesti, muodostamia yhteisöjä ja kyliä. Ekologisuus ja terveellisyys voitaisiin ottaa huomioon entistä enemmän.

Liika turha kulutus voisi vähentyä, ihmiset tulisivat toimeen ja tyytyisivät vähempään teollisen ja korkean teknologian tuottamiin hyödykkeisiin. Enemmän henkisiä arvoja, luonnon tuottamia arvoja jne.

Kun kaupunkien liika ruuhkautuminen loppuisi, myös kaupungeista tulisi miellyttävämpiä asuinympäristöjä. Kaupunkejakin olisi kehitettävä luonnonläheiseen ja terveelliseen suuntaan.

Uusituvien luonnonvarojen enentyvä käyttö uusiutumattomien sijaan elinkeinoelämässä myös vaatii, että maaseudulla on työvoimaa vaalimaan ja viljelemään luonnon tuotantoa ja luontoarvoja.

Tähän saakka on kaupungistuminen ollut valtavaa useita vuosikymmeniä. Ennustan että suunta kääntyy takaisin maalle. Ja maaseutuasuminen ja elinkeinojen harjoittaminen maaseudulla tulee ja on jo taloudellisestikin kannattavampaa kuin kasvukeskusten kasvattaminen. Uusi korkea teknologia, tieteen kehitys varsinkin biotieteiden, tekevät entistä järkevämmiksi maaseutumaisen asumisen ja elinkeinojen harjoittamisen.

Kun automaatio etenee ihmisten fyysinen kunto rapistuu, kun työssä ei tarvitse fyysistä voimaa. Automaatio tarvitsee paljon energiaa ja raaka-aineita, mitkä kuluttavat luonnon kantokykyä entisestään. Massatuotanto ei ole ketterää, joustavaa, vaatii paljon pääomaa, eikä anna työtä kuin vain muutamalle. Pitäisi kehittää pienimuotoista ja joustavasti markkinatilanteisiin mukautuvaa tuotantoa. Enemmän ihmisenergiaa ja osaamis-pääomaa tulisi käyttää työssä, näin ei tarvittaisi yhä uusia suuria voimalaitoksia energian tarpeen tyydyttämiseksi. Ja kun turha tuotanto ja kulutus jäisi pois, myös energiaa ja raaka-ainetta säästyisi ja ihmisten tulot riittäisivät arvokkaaseen elämään. Kun energiantuotanto, palvelut ja muu tuotanto on hajautettu, myös säästyä liikenteen

kustannuksissa. Energian siirto maksaa, tavaroiden ja palvelujen tuonti kaukaa maksaa. Lähituotanto, lähipalvelut ovat paras vaihtoehto. Kun ihmiset pysyisivät terveempinä säästettäisiin ja toimeentulo olisi turvattu, säästyisi sosiaali- ja terveystoimissa. Pienet yhteisöt voisivat olla hyviä oppimisympäristöjä, joissa opitaan toisilta, elinikäiseen oppimiseen, koulutusmenoissa säästyisi ja oppiminen tehostuisi. Kun elintarvikkeita tuotettaisiin paljon ihmisenergialla pienimuotoisilla puutarha- ja harrasteviljelmillä, ei teollisen maatalouden ylläpitäminen tarvitsisi niin paljon pääomaa eikä maaseudulla hurisisi traktorien ääni niin paljon. Pienimuotoinen viljely voisi olla entistä luonnonmukaisempaa, biointensiivistä ja tuotteista tulisi terveyttä edistävimpiä, maukkaampia, paremmin säilyviä ja kilpailukykyisempiä.

Kaupungeissa työttömillä on vähän mahdollisuutta turvata toimeentuloaan omalla työllään. Jos he asuisivat maalla mökeissä, he voisivat tuottaa ruokaa, energiaa, verstaissa tuotteita ja rakentamista omalla työllään. Elämisen laatu olisi parempi. Kököttää kaupungissa pienessä asunnossa, saastuneessa ilmassa, vain mediaa käyttäen ja liikuntaan menevä energia ei tuota kuin vain vähän terveyttä ja vie aikaa joka on poista työstä, varsinkin kesällä ja myös muina vuodenaikoina kun luonto tarjoaa viehätystään. Kaupungeissa voidaan potea yksinäisyyttäkin, kun ihmisten vuorovaikutus on vähäistä. Harjoittaa sellaisia ammatteja kaupungissa jotka eivät ylläpidä ihmisen terveyttä ja hyvinvointia.

Uudet ja vanhat ideat ja toimintatavat ovat Suomessa mahdollisuus, koska täällä on paljon luontoa ja maa on harvaanasuttu. Ei ole tarkoituksenmukaista Suomessa noudattaa niitä oppeja, mitä maailman tiheästi asutuilla seuduilla joudutaan tekemään. Tosin ekologisesta tavasta elää on viisautta myös kaupunkiympäristöihin tiheästi asutuilla seuduilla.

Veikko Pyhtilä, 2015